

Císařova pýcha

Príspevok pridal Harvestr
Pondelok, 09 jún 2008

„Sektor je èistý, pane, další hlášení za 20 minut“, zabruèel Gorden do mikrofonu. Znudìni jsem odpovìdìl, jako už snad tisíckrát: „Rozumím, pokračujte ve skenování, všechny změny hlase.“ Poté jsem na obrazovce zkontroloval kurz, rychlost a soudržnost formace, kterou tvořila moje loď s další doprovodnou lodí třídý Cobra a konvojem 7 transportérů.

Vše bylo v pořádku. „Navigátore, hlášení“, pronesl jsem stejně tak rutinně a znudìni jako každou vltu poslední dobou. „Odhadovaný èas dosažení cíle 5 hodin, pane, můžete si jít dát dvacet, jedem jak slepice po flusu“ odpovìdìl brisnì za doprovodu chichotání navigátor York. „Vtipálek jeden pøi posranej“ pomyslel jsem si otrávenì, ale pøesto jsem vykouzìl lehký úsmìv na tváři, protože York se otoèil od monitoru a s mocným šklebem od ucha k uchu na mni civil. Yorkùv „hroznej xicht“ mi dokázal pobavit víc než jeho vtipy. Nevyøešenou záhadou pro mni ale bylo, jak nikdo jako York může sbalit dlouhovlasou prsatou blondýnku, která si za sex nenechává platit.

Byl jsem toho sám svìdkem minulý mìsíc, když jsme doplòovali zásoby v jedné tížební kolonii v asteroidovém pásu. Posádka dostala rozchod, aby netrpila ponorkovou nemocí, takže v místních barech a putykách bylo pikni veselo. Za tði hodiny od pøistání už jsem musel pøemlouvát, místní pořádkové služby, aby propustily 16 mužù, a ujistòvat je, že si nikdo z nich doopravdy nemyslí, že všichni horníci smrdí jak prasata. Když jsem je koneènì vykoupil výmìnnou za pivo a deodoranty, které nikde vyšašili, vládce blešího trhu a šmeliny všeho druhu Gordon, důstojník pøes spojovací a senzorové systémy, pøiøitilo se ke mni asi pít chlapù s posádky, že Bejk je na plech, ale hlavnì zraniný.

Bejk je støelec ve vlti, ale hlavnì to je svalnatý, tetovaný a zjizvený chlápek plný implantátù s dosti nevyjasnìnou minulostí. Údaje ho koupil nijaký imperiální důstojník ryzího charakteru, když se „náhodou“ stal divákem na ilegálních gladiátorských zápasech otrokù, kde mimochodem vyhrál piknou sumièku. Další záznamy chybí... Takže jsem si nedal ani panáka a spíchal spasit dalšího vojáka. Našel jsem ho v jedné zapadlé ulièce ležícího na zemi. Prý když bižel za kamarády zakopl o koèku, co se motala kolem popelnic tak nešastnì, že si poškodil oèní implantát. Pro bývalého gladiátora celkem ostuda.

Tak se šlo za místním zvirolékaøem, co se nijakým omylem vydával za doktora. Netrvalo to ani hodinu a spoje bionického oka byly jako nové a nešastná koèièka, co mila prokoplá žebra, se mila taky èile k svitu a na èetné naléhaní podobraz zpítých 15 mechanikù v èele s Bejkem stalo se toto roztomilé stvoření novým èlenem posádky. Navzdory všem smìrnìcím, které pøítomnost zviøat na imperiálních lodích striktnì zakazují z mnoha důvodù. Napøíklad by to mohl být maskovaný chaosacký zplozenec, který eliminuje celou posádku. Uèebnicovým pøíkladem toho byl Zuøivec, loď třídý Meè, jehož celou posádku povraždil osmichapadlové monstrum, v které se zminil tuleò propašovaný jedním z mužù na palubu s myšlenkou, že s ním obdaruje svojí mámu.

Ale doktor mi ujistil, že koèka je oèkovaná, takže jsem to moc neøešil. No a právi když se šlo zapít nového èlena posádky, na ulici stál York a zbìsile líbal snad to nejroztomilejší a nejprsatější stvoření na sviti, s tím nejštíhlejší pasem, co kdo kdy vidìl. Blíže ke konci vycházky, a tak York žadonil jestli by si tu éterickou bytost, která se mimochodem jmenovala Eva, nemohl vzít na loď. Popravdi mluvila ze mi žárlivost, když jsem jeho žádost zamítal s vysvitlením, že ji na palubu nemůžu vzít, že by to mohl být nijaký maskovaný zplozenec Chaosu, co by nás všechny mohl eliminovat. York odsekl: „A jakto, že Bejk bere sebou tu rošláplou koèku, nebo co mu to sedí na rameni.“ Na to jsem mu øekl, že ta koèièka je oèkovaná, a že s ním nehodlám diskutovat, že rozkaz je rozkaz.

York tu nádhernou Evu smutnì políbil, vše jí vysvitlil, ona na mni zlostnì pohlédla a odešla do tmy ulice. Postøehl jsem, že nikteò z mužù na ní zamávali. A v tu chvíli se jim honila hlavou urèiti ta stejná myšlenka jako mi tei. Na co ten York takovýhle krásky balí, snad ne na ty debilní kecy, které mele s takovou vytrvalostí, že s ním nikdo nechce sedìt ani 15 minut pøi jídle.

Z mého hlubokého rozjímaní v kapitánském koesle mni náhle vytrhl, Gordon a jeho hlas zněl nervózně: „Kapitáne, kontakt právě ze stínu asteroidu vystupuje skupina lodí neurčitého množství a typu, vzdálenost 90". Tohle bylo to, co mi vrátilo krev do žil. Vyskočil jsem ze svého koesla a chytil se mohutného panelu přede mnou. „Štíty na maximum, stav pohotovosti." „Štíty na maximum" hlásil Dostojsky, důstojník přes zbraňové systémy.

V témže okamžiku bylo slyšet tiché praskání výbojů charakteristické pro úspěšný nahození štítů. Do toho všeho se osvětlení můstku změnilo na červené, jako na celé lodi. Rychle jsem zkontroloval ostatní lodi ve formaci a zjistil, že postupují stejně. „Pane Gordne, stav?" „Lodi nabraly kontaktní kurz rychlostí dvacet, počet je dvanáct, identifikace negativní, avšak dle senzorů jsou lodi přibližně naší velikostní třídy či menší, nestejného typu". „Komunikační vysílat na všech frekvencích": „Tady kapitán Dante H z imperiální lodi....." Umlkl jsem, protože na všech frekvencích se ozval jeřivý nepřijemný hlas: „Tady imperiální loď Železná oddanost, kapitán Gross, neprodlení se identifikujte, nebo zahájíme palbu" Jak já Grosse, toho vola kariéristického nenávidím, nemohl si ujít šanci velet, přitom tím jsem byl na téhle misi pověřen já.

Ale nebyl čas se přít, nebo lodi neodpovídaly a blížily se. Rychle jsem přemýšlel kdo by to mohl být, ale vzhledem k tomu, kde jsme se nacházeli, muselo jít o piráty. Gross zopakoval svoje varování, ale bez jakékoliv odpovědi se lodi blížili k nám.

„Dostojsky nabít torpéda, stav nebezpečí všichni muži na svá místa" Po lodi se rozeznali sirény a ze všech ampliónů se pětkrát zopakovala zpráva: „Všichni muži a zaujmou svá místa, mechanici k jádru, ošetřovna pohotovost, ostatní do bojových pozic, neznámé ohrožení lodí". „Torpéda nabita, pane" „Savoji natočit loď do kurzu blížících se lodí" „Rozkaz, pane", „Loď v pozici, pane" V tuhle chvíli Gross, už hystericky oval svoje třetí varování: „Ve jménu Císaře identifikujte se, nebo zahájíme palbu". „Gordne, vzdálenost a obraz senzorů na můj monitor" „32, zpomalují" Na obrazovce po pravé ruce jsem viděl jak se k nám blíží jejich formace, informace ukazovali, že jejich lodi nemají nahozené štíty ani aktivní zbraňové systémy. Kdoví estli něco takového mají, napadlo mni. Proto jsem zůstal chladný a vyčkával. Ale jistota je jistota. „Dostojsky zaměřit první loď se skupiny torpédy" „Rozkaz pane" odpověděl a provedl s rychlostí blesku Dostojsky. Viděl jsem, že ty lodi zastavují, a v tu chvíli se ozvalo „Pane odpovídají" byl to hlas Duka, komunikačního důstojníka a astropata.

„Obraz pokud je to možné" Na velké obrazovce na čele můstku, na které doposud bily desítky údajů o lodi, se objevil obličej pískavého hnusáka. Bezesporu to byl mutant, člověku se to už moc nepodobalo. Byl to kdysi silný muž, což napovídala jeho povislá ramena, která však i teď mla notnou šířku. Jeho hlava byla sraštilá snad na velikost hlavy šestiletého dítěte s malou bizarní tváří, která připomínala loutku. Mil zbytky olezlých vlasů.

Strašný pohled, avšak jeho čelist musela být ještě disivější, protože si ústa chránil nějakým kusem hadru. Nevířící jsem na něj zůstal a začal pisklavým hlasem mluvit: „Prosím nestělejte, nejsme ozbrojeni, jsem Hartusil, zastupuji ostatní lodi, prosíme pomozte nám.", „Pane jsou tak blízko, že bylo možno provést hloubkový sken plavidel opravdu žádné zbrani nemají, jedná se o zchátralé transportéry velmi starého typu", hlásil Gordon. V audiovizuálním vstupu se objevil Gross. „Tady kapitán Gross, pomůžeme mutante, rychlá smrt bude dostatečnou pomocí?" „Nebude třeba ani inkvizčního procesu, zbrani připraviti!" Mutant prosil o milost a Gross se samolibě usmíval, jeho palice s ulízlou patkou doslova zářila štěstím, zvedl ruku, aby dal povel k palbě, chtěl, aby to bylo dosti teatrální, protože se celý záznam vždy nahrává pro případné další vyhodnocení.

„Zadrž", řekl jsem, "co žádáte, pane Hartusile?" V očích toho mutanta se zalesklo zřejmou radostí z toho, že je ještě nadije a možná taky, že jsem ho oslovil pane. Gross začal rudnout vzteky a vyštkl: „Neple se do toho ochmelko..." „Vyslechneme ho... to je rozkaz tady pořád ještě velím já" Gross se zasekl, nečekal to. Celé týdny, kdy jsem s Grosse sloužil, hrál si na admirála a buzeroval mni a velet, i když to mlo být naopak. Ěastokrát mi říkali i muži z posádky, že bych si od něj nemil nechat srát na

hlavu. A mili pravdu. Tei byl eas s apatii skoncovat.

Mutant vypadal zmateni a zael rychle prerivani vypraviti. Jsou tizce nemocni, on, cela jeho posadka a vsichni na dalšich lodí trpi nijakou variaci èerné smrti. Je jich asi 1500 a umiraji. Tei mi bylo vse jasné. Ten konvoj, který jsme doprovázeli, chránili a s kterým se museli celé misice vláèet snad po celé galaxii, dopravoval lékaøské vybavení a léky. Prý tady èekali celé týdny než se objevíme, protože vidili, že tuhle trasu používá korporace MediMec. Hartusil dál vypravil jaké strašné utrpení prožili a doufali, že se objevíme.

Musel jsem jeho srdceryvné vyprávění prerušit: „MediMec, jehož lodí doprovázíme, je korporace a my nemáme právo zacházet s jejich majetkem“ Tei do rozhovoru vstoupil další tváø, bylo jasné, že rozhovor napjatí poslouchal celý konvoj. Muž s brýlemi se představitel jako zástupce firmy MediMec, a že přestože ho přibíh pana Hartusila dojímá, nemůže mu léky darovat, ale maximální prodat. Naèež mu mutant nadiktoval snad nekonečný seznam léků a zástupce firmy, mu øekl kolik èeho je na palubì a kolik co stojí.

Zatímco ti dva obchodovali, vedl jsem pomìrnì nezábavnou osobní diskuzi na jiném kanálu s Grossem., Slíbil, že mi jako šioitele kacíoství a pašeráka požene před disciplinární komisi, nebo snad i před inkvizitora. Já mu odpovídal, že dokud mi nijaké bisnej inkvizitor nenarve do prdele rozžhavenou ocel, a nebo mi admirál nenechá popravít, tak týhle misi velím já, což mi bylo urèeno. A Gross koneènì zavøel hubu.

Jinak stav ohrožení trval a já po chvíli pohledem kontroloval senzory, ale lodí tich umirajících chudákù se zdály opravdu neškodné. Koneènì byla dána koneèná hodnota léku požadovaných panem Hartusilem. Je to 2,1 miliardy elysejských kreditù, a jde témìø o ¾ nákladu. V duchu mi pobavilo, jak tihle panové z MediMecu skrytí za svými lékaøskými rouškami jsou schopni obchodovat s lidským neštistím. V protokolu o odbavení zboží jsem vyèetl, že celý konvoj veze léky v prodejní hodnotì 1 miliardy elysejských kreditù. Napjatí jsem sledoval jak bude Hartusil reagovat na tu sumu, ale ten jen odkášlával a civil jako by cenu nevnímal. Pak se zaèala obrazovka dílit na desítky malých obrazovek a v nich podobnì nemocní jako Hartusil otvírali desítky beden. Když jsem se pořádnì podíval do beden, krve by se ve mnì nedoøezal, byli plné plasmových pušek, nikteré z nich náhodnì mutanti vytahovali a ukazovali na kamery zblízka. Nevycházeli jsme z údivu - byly skvìle zakonzervované jako fungl nové.

Nejvíc šokující bylo datum výroby. Zbranì byly vyrobeny 10 let před Horusovým kacíostvím. Jejich spolehlivost, přesnost a úèinnost byla legendární. Obchodníci se zbranìmi tyto plasmové pušky doslova vyvažovali zlatem. Nemilo cenu je poèítat, za ni si mohl Hartusil koupit takovéhle konvoje ètyøi. Chlápkovi z MediMecu se zaleskly oèi a transakce se rozbíhla. Mutanti vypoušteli bedny z lodí a transporty z MediMecu je zachytávaly, kontrolovaly a pomocí narychlo vybalených přístrojù dezinfikovaly.

Všechno vypadalo na happyend, a tak jsem nechal warpem vyslat zprávu, že je všechno v pořádku, konvoj se zdrží, ale cíle dorazí, odhadované zpoždění 15hodin. Takže zatím byla spousta easu si popovídat s Hartusilem. Zajímalo mi, proč se s takovýmhle pokladem nevydal dál k nijaké orbitální stanici a jestli se k nám přidají, že je rádi doprovodíme k základní MediMecu u zemidìlské planety Mercurie VII. Hartusil mi díkoval, ale ètyøi lodí z jeho skupiny mají poškozený warpový pohon a jejich skok, kterým se dostaly na tohle místo setkání byl aktem èirého zoufalství, které nechťijí opakovat. Nehledì na to, že vi jaký je přístup lidí k mutantùm na všech planetách, a tak spíš než nijaké lékaøské pomoci by se doèkali upálení na hranici.

S tím jsem musel souhlasit - na spoustách planet byl lov na èarodijnice a mutanty v plném proudu. Chtil jsem ho požádat o vysvětlení mnoha dalších vci: původ jejich zbraní, jejich další osud. Avšak na Hartusilovi bylo vidít, že je pro ni stále obtížnější m

Potil se, dávil se nakonec mi řekl, že mi pošle záchranný modul, který by vystělel, kdyby bylo jasné, že se pomoci nedočkají a umřou tu. Při pohledu na něj jsem zrovna nemil svátek z toho, že bych si měl vyzvednout něco z těch jejich morových lodí na palubu. Ale lidé z MediMecu se nabídli, že víc bezplatně oěistí. Jak šlechetné....

Krátce po transakci léků, když se začaly lodě mutantů vzdalovat. Na obrazovce se objevil nějaký jiný mutant jeho hlava byla plná otevírajících se krvavých vědů, nemil oěi. S velkými obtížemi zdvořile podíkoval, bohužel Hartusil se již rozloučit nemůž nebo před pár minutami náhle skonal. Vyjádřil jsem hlubokou lítost. Ukončil jsem komunikační kanál a přikázal převzít víc kterou mi Hartusil zanechal. Ani ne za deset minut byla vyzvednuta a umístěna v nákladovém prostoru. Přikázal jsem loď navrátit do původního kurzu stejně, tak se opít k cíli vydal i celý konvoj, stav nebezpečí pominul štíty byli staženy a torpédometry deaktivovány.

Předal jsem velení Gordnovi a pln zvědavosti jsem spíchal k zásilce. Další muži, kteří nemili povinnosti, chvátili se mnou. Starý Decker, správce skladů zásob a munice, nemil ve svém skladu a tolik lidí od doby, když se tu schovával Hokins, mechanik od hydrauliky a kuchař v jedné osobě. Decker mu poskytl azyl ve svém království, jak s oblibou skladový prostor lodě nazýval, po tom, co Hokins nakoupil na nějakém trhu starší konzervy za skvělou cenu a krátce na to na lodě vypukla epidemie salmonely.

Spousta mužů s posádky se ho snažila se sevřenými pěstmi a s neskutečnými bolestmi najít a rozsekat na malé kousky. Vyemuchal ho jeden mechanik, schovaného přesně tam, kde teď byla ta zásilka od mutantů. Tenkrát to dopadlo dobře Hokins to odnesl jen monoklem a ponaučením, aby už nikdy neokrádal Imperiální kasu nákupem levnějšího nekvalitního zboží.

A teď tu stál Decker jako tenkrát, mnul si fous a divil se, co tu všichni tak blázní: „Pane, tak už to dorazilo. Vypadá to na fajn víc,“ křičel na mě z dálky a hned otvíral dveře od skladu. Všichni se rozestoupili a já vstoupil do skladu. Ležela tam rakev tvaru třikrát čtyři metry, na spodku byli pohonné trysky na stranách menší manévrovací trysky. Standardní záchranný modul používaný i dnes, ale na jeho hrubém obalu byla jakási výzdoba. Dost neuměle byl celý popsán zlatým písmem, chvíli mi trvalo než jsem rozeznal jednotlivé vity. Vesměs to byly modlitby k Císarovi.

Asi každý z té nebohé flotily mutantů sem něco připsal. Z té rakve doslova išelo zoufalství těch lidí, ale našel jsem z ní neišelo nic jiného, protože na rakvi byla přidělaná tabulka s nápisem „Zkontrolována neškodné, odpovědný pracovník: dr. Karl Miller, MediMec“. Stiskl jsem otvírací tlačítko a rakev se za syčení hermetických uzávěrů otevřela. Nahlédl jsem dovnitř tam leželi naskládané plasmové pušky, jedna pistole a na ní holodisc. Byl jsem trochu zklamán. ěkal jsem, že tam možná bude chrápat sám Lemman Russ nebo tak něco. Vzal jsem holodisc do své kajuty a vložil do přehrávače a spustil záznam. Podstatná část byla tvořena spoustou dat, uložených ve formátu, který byli schopné přečíst pouze přístroje Adeptus Mechanicus. Já jsem rovnou spustil druhou část - audiovizuální záznam.

Na obrazovce se objevila tvář toho druhého slepého mutantu, co se mnou loučil, avšak jeho tvář byla v podstatně menším stádiu rozkladu. Mluvil svým pomalým umrlčím hlasem. Představil se jako Walter Derg, profesor warpové technologie, zasvěcenec Adeptus Mechanicus. Je to skoro tři roky, co byl společně s jeho rodinou unesen z jeho vlastního domu. Únosci, jak zanedlouho zjistil, byli napojeni na zářivcovskou Alpha legii, on a jeho žena i tři děti byli po týdny vládní po galaxii až nakonec byli předáni do rukou Morbida, vojévůdce Morových marióáků. To byl jak také posléze zjistil, už od počátku plán zlotělých marióáků.

Když Walter Derg zmínil jméno Morbid, bylo vidět jak mu začala stýkat slza po jeho puchýřovité tváři, ale stále klidným

hlasem pokračoval. On a jeho rodina byli uvězněni v tmavých kobkách se spoustou nemocných lidí, a protože jeho žena Serena byla ošetřovatelkou, snažila se jim pomoci a postupně se s nimi seznamovali. K Dergovi překvapení to byli vesměs technici od řadových mechaniků, kterých slouží ve flotile Impéria milióny, přes důstojníky různých systémů až po vyšší bratry z Adeptus Mechanicus. Když se ptal, proč tu všichni jsou, s velkým strachem odpovídali, že jeden mocný chaosák po nich chce, aby pro něj pracovali. Nakazil je i jejich rodiny morem, na nějž má vakcínu jen on. Udržuje je na hranici smrti díky malým dávkám této vakcíny.

Vše to koná z perverzního potěšení trápit a taky s praktického důvodu, aby byli pouhými loutkami pro jeho účely a nesnažili se uprchnout. Derg z hrůzou zjistil, že ačkoliv tu byla spousta manželek a dalších příslušníků rodin techniků, chyběli tu děti. Dergovi bylo hned jasné, co se s nimi muselo stát, ale on se nehodlal smířit s tím, že by maily jeho děti v téhle smrduté kopce chápínout. Dlouho bušil na dveře, křičel a nařikal, ostatní ho jen se slzami v očích pozorovali.

Náhle se dveře otevřely a do kobek se nahnal smrad snad mnohem horší než vládl uvnitř. Naproti němu stál morový marióák. Byl dobré dva metry vysoký mohutný a podivně nateklý, sotva se do zbroje vešel. Z jeho starého oprýskaného brnění vyřušovali dírami desítky chapadel a různých šlahounků, které se volně pohybovaly a některé vypadaly jako by se k Dergovi natahovali. Na tváři měl improvizovanou masku, která mu zakrývala ústa. Byl holohlavý a kus jeho hlavy byl obnažený bez kůže a masa snad až na mozek.

„Derg, Walter Derg?“ zeptal se hromovým hlasem. Derg ustrašeně přikývl. Ta obluda ho chytla za ruku a vlekla sebou. Šli mnoha chodbami, jeli mnoha výtahy, Derg si prohlížel zdi a místnosti, co byli kolem něj všechno působilo tak hnile, omšele, a tak nijak cizí. Pak Derg stanul v cíli jejich cesty - v ohromném sále, v kterém silně páchla hniloba a další smrad, o jehož původu radši Derg ani nepřemýšlel. Všude nahlas debatovaly spousty morových marióáků u různých přístrojů, u nohou se jim kolébavou chůzí pohybovali malí tlustí tvorečkové, kteří vypadali jako by je nikdo uplácel ze zelených flusanců. Morový marióák vláдел Derg dál, prostor kolem nich se začal plnit hejny nepřijemných tlustých masaček.

Pak marióák poklekl, podtrhl Derga, který upadl na zem do těch sraček, co byli pod ním. „Morbide, pane můj, tohle je Walter Derg z Adeptus Mechanicus“, hlas marióáka zněl vystrašeně a pokorně. Derg vzhlédl, ale málem omdlel. Nic tak strašného v životě neviděl. Na jakémsi improvizovaném trůnu s lidských ostatků seděla bytost dobrých 6 metrů vysoká. Na sobě měla zbroj tvarem terminátorskou, ukovanou z desítek platů hrubě opracovaného černého kovu, upatlanou nějakým slizem, popsanou zlověstnými runami a na různých místech pobitou dlouhými bodci.

Spárami v těch plátech vytékal hnis a nebo různě vyjížděla chapadla, která jako by se chtěla na Derga podívat. Jedna ruka této bytosti byla zakončena spleť chapadel pokrytých spoustou trnů. Druhá ruka vypadala lidsky, až na to, že byla doslova ohromná, samotná dlaň byla velká jak pecen chleba. V téhle pazouře svírala ta bytost jakousi kosu, vyrobenou z jednoho kusu dřeva podobnému černému materiálu.

Tenhle tvor jakoby hlavu neměl. Mezi jeho ohromnými rameny byla usazena slizová koule tvaru podobná lebce s náznakem úst a důlcích po očích. „Já jsem vůdce Morbid“ ozvalo se odnikud zevnitř tohoto stvoření. Hlas byl klidný. Derg chtěl říct snad milión vicí, stěžovat si, vyhrožovat, prosit Císaře o pomoc, žádonit o záchranu své rodiny, ale při pohledu na toho zplozence Chaosu nedokázal promluvit jen bledl a lehce zavrával. Myslel, že omdlí.

Nač se ohromný Morbid s neuvěřitelnou lehkostí a rychlostí vznesl z koesla. Byl to bizarní pohled na to jak toto monstrum s lehkostí lesní víly levituje ve vzduchu a svazkem svých chapadel poskytuje omdlévajícímu Dergovi záchranu. „Snad jsem vás nepostrašil“, hlas Morbida zněl pobaveně. Svými chapadly zvedl Derga do výše a zatáhl s ním jako s nějakou loutkou. Trvalo

chvíli než přešel Derg k sobě, pomalu otvíral oči a lapal po dechu, jak silně mu hrudník chapadla svírala. „Určitě vás zajímá proč jste tady?“ zeptal se Morbid, když postavil Derga zpět na zem. Ani nečekal na jeho odpověď a začal vyprávět, z intonace hlasu byla silně cítit samolibost a touha chlubit se.

Je to přesně 239 let, kdy se jedna z Morbidových doprovodných lodí ztratila, když ustupovala z nějaké prohrané potyčky s stoupenci Khorna v Oku teroru. Vrátila se za dva týdny s neuvěřitelnou zprávou. Při ústupu se jim nepodařilo kvůli poškození pohonné jednotky vstoupit do warpu. Nepřátelé se rychle blížili, aby hodovali na jejich tilech. Lajtnant, velitel lodí, se rozhodl k zoufalému činu, vletěl do jedné z tisíců anomálií, kterých je Oko teroru plné. Anomálie jsou obecný název pro jakési trhliny vedoucí přímo do warpu. Existuje jich nespočet typů a mají různý tvar a hlavní účinek na lodě, které do nich vplují. Pro většinu z nich platí, že vplutí do nich znamená jistou a okamžitou smrt posádky. Jiné posádky, které se zkoušeli anomálií proplout zaplatili za tuto pošetilost takovými mutacemi a utrpením, které i na poměry Chaosáků překračuje všechny myslitelné meze.

Proto lajtnant té ustupující lodi správně usoudil, že navzdory krvežíznivosti a fanatismu Khornových stoupenců se je nepokusí žádná loď následovat. S očekáváním všeho možného a s motlitbou ke svému patronu vstoupila loď do anomálie. Nejen, že nezemřeli ani nemutovali, ale v pořádku a v relativním nurglovském zdraví vypluli v další anomálii přesně o 3 dny později. Po několika hodinách opustili mlhovinu, která obklopovala anomálii a ke svému úžasu zjistili, že se nachází daleko od Oka teroru na okraji galaxie, hluboko v prostoru Impéria. Lajtnant si uvědomil strategickou důležitost svého zjištění a rychle spíchal k Morbidovi s touto informací.

Než se Morbid odvážil cestovat anomálií, musela loď toho lajtnanta absolvovat tuto cestu 55krát. Morbid byl nadšen, když se objevil v týlu tolik nenávidiného Impéria. Bylo jen třeba vymyslet, jak tento úžasný warpový tunel využít. Nejednodušší a neefektivnější se jevílo používat tento spoj pro nájezdy na bohaté a lehce chráněné kolonie, kterých bylo v okolí tunelu nespočet. Morbid poslal lajtnanta, objevitele tunelu, pro jeden křižník třídy Krveprolití. Bohužel ten za pár dní z anomálie vyplul s posádkou natolik zmutovanou, že byla absolutně nepoužitelná. Morbid neváhal a poslal pro další křižník ten se však nikdy nedorazil. Z toho Morbid vydedukoval, že lodě větší třídy než doprovodné nejsou schopny cestovat anomálií. Sice velká flotila z těchto malých lodí by se stala postrachem všech obchodníků a kolonií, ale to bylo pro ambiciózního Morbida málo. Chtěl svými skutky překonat i samotného Typhuse a stát se miláčkem Nurgleho.

Nezbývalo než křižníky dopravovat po kouskách a kompletovat tady. Když tedy začal přemýšlet o stavbě lodí přímo tady na druhé straně anomálie, jeho ctižádost mu vnukla mnohem větší myšlenku. Proč místo flotily křižníků nepostavit jeden superbitevník, který by svojí velikostí, odolností a ničivostí zastínil i Abaddonova Zabijáka planet. To by mu zajisté přineslo přímě jeho patrona, moc s tím spojenou a možná i nějaké ty planety v Oku teroru, aby upevnil poměrně nejistou pozici své říše. Morbidus při mučení mnoha členů z Adeptus Mechanicus, mariádků od Železných bojovníků a i dalších techniků jiných ras našel ohromné zálibení v technice. Postupně poznával všechny technologie.

Trvalo 50 let než plán superbitevníku spatřil světlo světa. Z velké části byl Morbidovým dílem, jeho dítětem. Byl pokřtěn jako Rysus sardonicus - Posmrtný škleb. Práce na něm započali okamžitě. Avšak v řadách Morbidových stoupenců není mnoho technických vzdilanců. Ostatní Chaosáky o podporu nepožádal, aby velká vítězství, které Rysus sardonicus do zajista dobude, byla jen a jen jeho. Musel proto odborníky hledat jinak a nepřímo. Unášel, a nebo na zakázku nechal unášet, techniky ze všech ras po celé galaxii.

Morbid ztichl svojí ohromnou rukou pokynul jednomu morovému mariádkovi stojícímu opodál, z jeho spousty implantátů a bionických končetin se dalo usuzovat, že jde o nikoho kdo zastával podobnou funkci jako tech-mariáci. Ten sepnul ohromný holografický projektor a před očima Derga začali probíhat desítky schémat, plánů, modelů a ořezů každé části lodi Rysus sardonicus. Derg stál tam v němém úžasu, možná i ve skrytu duše obdivoval Morbidovu genialitu. Loď byla mnohem větší než ty největší bárky Vesmírných mariádků, její pohonné jednotky byly zbudovány na bázi těch, které se používali za dob

Horusova kacířství, a které teě používaly Zrádčovské legie. Avšak byly zkombinovány s pohonnými jednotkami neznámého původu. Derg tipoval, že se jedná o tauskou technologii. Rychlost a manévrovací výkony, které dosahoval tento hybridní pohon byly neskutečné.

Obratnost tohoto obra směle konkurovala křižníkům třídy Neohrožený. Vrchní pancíř lodi byl tvořen jakousi napodobeninou necronského živého kovu. Nebylo to sice dokonalé, ale výslednou odolností to překračovalo hodnoty pancíře používaného Impériem. Štíty byly klasické chaosácké, ale energie v nich se blížila hodnotám, které nabývaly jen štíty orbitálních stanic. Takové množství energie ve štítech bylo na loď doslova neslýchané. Ani ve výzbroji loď nepokulhávala. Nejen že sloužila jako základna pro početné letky bombardérů, stíhačů a výsadkových elunů, jenž by mohli podle Dergova odhadu získat „vzdušnou převahu“ až nad dvěma bojovými loděmi třídy Císar. Navíc na střední vzdálenosti byla tato loď smrtící velkým množstvím laserových baterií cizáckého původu.

Z jejich popisu vytušil Derg, že jde o zdařilé napodobeniny Pulzních laserů používaných Eldary. Na velké vzdálenosti si měla loď vybojovat svoji převahu velkým množstvím torpédometů, jejichž stěly byly naváděny nějakou podivnou pokročilou technologií využívajících psionických schopností.

Jinak loď byla typicky chaosácká, tedy všechny systémy udržení života, vypusti, dveře a tak dál byl věrnými kopiemi zařízení vyráběných na lodích před Horusovým kacířstvím. Derg nepoznával tyto po tuto ohromnou loď zcela určitě klíčové systémy. Přes všechnu zvědavost bál se zeptat, ale Morbid asi vytušil, co se honí Dergovi hlavou. S notou dávkou pýchy se rozpovídal. Za prvé - kruh o obvodu asi 7m ve velkém sále blízko můstku lodi napojený na ohromné kapacitátory byla Hvězdná brána.

Teě Derg tu řábelskou věc poznal, občas jich několik našly imperiální síly, když zpět dobyly planetu obsazenou Chaosem. Často spotřebovávaly pro svůj provoz energii pro celá místa. Nikdo je nestudoval, protože je ihned nějaké jednotky marióáků v černých zbrojích transportovali pryč. Jejich účel byl ale jasný - teleportovaly skupiny démonů a bojovníků z Oka teroru přímo na bojiště. Tady na Rysus Sardonicus měla sloužit tato brána k doplňování vybavení a posádky přímo v průběhu mise, nebo dokonce i za boje.

Další věc, uložená v týlu lodi, byly mimické a detekční systémy používané Temnými Eldary. Nejen, že jsou to jedny z nejdokonalejších senzorů, které v galaxii existují, ale hlavní mimické systémy dílají loď do vzdálenosti 500, a nebo při cestě warpem, v podstatě neviditelnou. Jen Necroni a Tyranidi mají senzory dokonalejší, aby se nenechali oklamat a loď detekovali. Morbid se nezapomněl zmínit, že musel umět sedm archonů a draconů a nespočet dark eldarů, aby jejich technologii pochopil.

Teě mu osm zlomených duší z jejich řad pomáhá udržovat tyto choulostivé systémy zatím ve zkušebním provozu. Jinak další velkou část lodi zabírá ohromné raketové silo, torpéda však nejsou ledajaká. Velikostí se blíží doprovodným lodím a jsou vybaveny jednodušší verzí mimických maskovacích systémů. Jsou rychlé, neviditelné a nesou smrtící náklad - od konvenčních plasmových hlavíc, přes vortexové hlavice, které dokáží prolomit reálný prostor do warpu, až po smrtící náklad těch nejhorších nemocí, které dokážou zdecimovat celou populaci kdejaké větší planety. Každý Nástroj zkázy, jak stěly Morbid pojmenoval, pilotují vždy tři muži z řad jeho nejvěrnějších a nejfanatičtějších stoupců.

Třetí, největší válcovou část lodi si nechal Morbid nakonec. Kdyby se slizová koule, co měl místo hlavy, mohla usmívat, určitě by měl teě škleb od ucha k uchu. To je jeho vlastní vynález, taková ohromná loď aby se udržela v chodu potřebuje ohromné množství energie, což byl problém, který nedokázal Morbid překonat po deset let, ale to je teě minulostí. Jeho Asimilátor jak

víc pojmenoval už funguje. Asimilátor je generátor energie ohromného množství, kterou přímě čerpá ze samotného warpu. Derg si uvědomil potenciál tohoto vynálezu a musel opřít obdivovat Morbidovu genialitu, ale na druhou stranu si uvědomil, že žádná známá civilizace nedokázala warp natolik pochopit, aby se nemusela bát ohromné nestability takového zařízení. Morbid se ještě chvíli vychloubal klasickými plány o dobytí světa a na Dergův návrh, aby propustil alespoň jeho děti se Morbid jen bezcitně pousmál.

Teď byl čas, aby se po několika hodinách, které s Morbidem strávil doviděl svůj úkol, pro který byl unesen. Derg měl velet skupině Tauů a lidí kteří nakalibrují pohonnou jednotku. Poté byl Derg odveden, když odcházel od Morbida cítil, jak jeho tla začala nahlodávat nemoc.

Ubíhly skoro tři roky a Derg stále nedobrovolně pracoval ve službách Morbida. Už to bylo několik měsíců, co pochoval svoji manželku i děti, které nebyly dost silné, aby odolávaly nemoci, která je šířila. Derg překvapivě utišoval žal práci na pohonné jednotce Rysus Sardonicus, ale hlavní ho udržovala a pohánila bezbřehá nenávist. Cílevědomě se skupinou ostatních zajatců plánovali pomstu a hlavní útok, aby varovali svět před Morbidovou hrozbou. Poměry mezi zajatci byly zvláštní a kromě techniků Impéria a Tauů Derg nikomu nedůvěřoval. Pomalými kroky uskutečňovali svůj plán útiku stovky otroků, z nichž už většina už nežila, již před příchodem Derga. Teď bylo na čase to dokončit.

Všichni vězni byli drženi v improvizovaných celách na tom jediném křižníku, kterému se podařilo projít warpovým tunelem. Přislušníci různých ras od sebe byli kvůli častým potyčkám mezi sebou izolováni. Každý den vstávali přibližně v 5 hodin, aby dalších 13-19hodin pracovali. Byli naloženi na staré transportéry z dob před Horusovým kacířstvím a dopraveni na svoje pracoviště. Tím transportérům, které přepravovaly vězni, byl demontován a nebo poškozen warpový pohon, aby nemohli utéct, navíc na každém z nich byla tajně umístěna výbušnina. Morbid si nemohl dovolit, aby mu nikdo přešel.

Avšak Morbid používal také spoustu transportérů, které mu warpovým tunelem dováželi součástky. Ty z praktických důvodů měly warpové systémy plně funkční. Celková flotila čítala asi na 115 transportérů, některé sloužily jen na součástky a volně poletovaly okolo Rysus Sardonicus. Mravenčím úsilím otroci obnovovali některé lodě součástku po součástce. Také připravovali primitivní zbraně na den, kdy je použijí při vzpouše. Důležitým prvkem pro úspěšný útek bylo vyléčení, a nebo alespoň potlačení moru bez Morbidovi vakcíny.

Naštít se mezi otroky objevil jeden velmi schopný chemik z MediMecu, který doslova na kolena analyzoval nákazu, a sestavil seznam surovin potřebných pro vakcínu proti tomu prokletému moru. Dokonce i viděl, kde k velkému množství potřebných léků přejít. Jmenoval se Hartusil a Derg ho velmi obdivoval nejen jako skvělého chemika, ale i jako skvělého vědce.

Když bylo vše připraveno muselo se čekat na vhodný okamžik. Trvalo to tři měsíce, ale dočkali se. Morbid, ke své velké nelibosti, nemohl odmítnout přání - de facto rozkaz - svého patrona, aby podpořil jedno velké válečné tažení na území spravované Legií Tisíc synů, která byla odvíkým nepřítelem Nurgleho. Stovky morových mariódek byly odveleny a přesila otroků proti Morbidovým stoupencům byla ohromná. Samotná vzpoura probíhla velmi rychle. Ti nejdůležitější z povstalců po krátké, ale krvavé šarvátce získali kontrolu na 17 lodích. Nebyla náhoda že některá plavidla zrovna vezla plasmové pušky, kterými měli být nově vyzbrojeni dozorcí. Do 16 lodí se naložilo co nejvíce otroků. Posádka 17. lodi se sama nabídla, že loď kterou naložili zásobníky vysoce explozivní látky chaosáckého původu, navedou do warpového tunelu a provedou sebe destrukci.

Morbidovy síly ani nestačily zareagovat a transportéry mizely v mlhovině pro senzory neproniknutelné. Když se Derg ohlédl

uvidili mohutnou explozi v ústí warpového tunelu, která ho přesně podle Dergových odhadů uzavřela na dobu neurčitou. Také naposled viděl hrozivý obrys Rysus Sardonicus, jehož stavba stála tolik životů. Při samotném warpovém skoku se projevil staří transportéru, a nebo možná nějaké Morbidovo opatření, ale obě transportéry doslova shořely ve warpu. Ostatní úspíšni unikly chaosáckému křižníku, který je už tou dobou dozajista zbisile pronásledoval. Další plány byly že po té, co seženou léky na místě, které určil Hartusil. Co bude následovat poté se rychle rozhodlo v hlasování, mnozí se z mnoha důvodů nechtili vrátit do starých domovů, proto se vybrala jedna blízká opuštěná a vyčizená hutní kolonie.

Její obranné systémy byli z nějaké už dávno zapomenuté přístroje stále aktivní. Svým charakterem nebyla pro nikoho zajímavá, což z ní dělalo ten nejlepší azyl pro mutanty, kteří chtěli dožít nerušení a skryti. Deaktivace obranných systémů i s minimem vybavení nebude pro bratry z Adeptus Mechanicus žádným problémem.

Přehrávaje hlasitým pípnutím naznačil konec záznamu. Asi ještě minutu jsem seděl zticha v kajutě a přemítal o tom, co jsem viděl. Všechno to znělo tak děsivě a neuvěřitelně. Okamžitě jsem přikázal Dukovi, aby poslal kopii záznamu na velitelství s označením nejvyšší priority. Tvářil se dost vyjeveně, když můj rozkaz plnil. Zbytek posádky umíral zvědavostí, co jsem se od těch mutantů dozvěděl, ale já si byl vědomo závažnosti těch informací a radši jsem mlčel.

Jediný člověk, kterému jsem se svěřil, byl Gross, u kterého jsem to považoval za jakousi důstojnickou povinnost. Netrvalo to ani hodinu a půl, když mi Duke oznámil, že mám na audiovizuálním šifrovaném kanálu Grosse společně s admirálem Ivanem Hrozným. Doslova ve mně hrklo. Žádný vyšší důstojník, si o mě ani neotočel boty za ty místice, co létám z konvoji a teď admirál Hrozný.

Ivan Hrozný je bezesporu největší osobnost imperiální flotily v tomto sektoru. Jeho odvaha a neústupnost, tvrdá, ale efektivní strategie vůči Orkům mu vynesla přezdívku Hrozný a mnoho vysokých vyznamenání. Když jsem si pustil v kajutě obrazovku, šklebila se na mě tvář Grosse a také mně tvrdým pohledem zkoumal starší muž s perfektně střiženou bradkou, ale dlouhými rozčuchanými šedivými vlasy, kterému splývaly až na ramena. Jeho ostré rysy připomínaly vlka a měl přirozenou autoritou.

Rychle jsem zasalutoval a čekal, co bude. „Vaše zpráva, kapitáne Herzi, nadzvedla celý náš štáb. Nemůže to nechat bez povšimnutí, jakmile dorazíte do cílové stanice, spojte se s flotilou, která tam na vás bude čekat.“ Jeho řeč byla energická a vícná. „Na místě vás bude čekat inkvizitor, který bude mít velení křižníků vy budete mít na povel jednu eskadru doprovodných lodí“ Do toho se ozval Gross, který nemohl poslední vtu přenést přes srdce. „On?! Já mám na tom všem taky podíl, navíc vždy je to ochlasta jeho muži kšeftují se vším od zakázaných afrodiziak až pornografií“ Viděl jsem, jak admirál svraští obočí a jeho výraz tváře nabral takové podoby, že jsem v tu chvíli věřil, že je to sám řábel. Zrovna, když Gross vyprávěl něco tom, že jeho loď byla veřejně vyhlášena nejčistší lodí místice, a ta moje vypadá jak létající prasečárna, tak admirál zaburácel: „Kdo vám dal slovo důstojníků, kde berete takovou drzost!“

Gross ztichnul a tvářil se jako osmileté dítě, kterého zrovna pláclí rodiče přes prsty. „A vy kapitáne Dante Herzy snad budete bránit svojí čest“ Bohužel většina toho, co Gross řekl, byla vesměs pravda. Loď se mi zrovna neblejskala a sám sem si u Gordna, našeho vrchního šmelináře, ne jeden časopis koupil. Pokrčil jsem tedy jen rameny a řekl: „Neoznámil bych se za ožralu“ a ztichl jsem. Admirál se na mě podíval a jeho obličej minul rychle výrazy z káravého, překvapeného až po pobavený.

„No dobře, chápu že vás ty místice práce u konvojů bez pořádného drillu a bojového nasazení musely poznamenat, ale situaci, s kterou jste se setkal jste vyhodnotil správně, jak bylo vidět na záznamu. Hlavní vaší zásluhou máme ty informace, proto poviňuji velením výs. Císař s vámi, kapitáne, teď už podléháte velení inkvizitora.“ Spojení bylo přerušeno. Když

jsem se vrátil na můstek, navigátor York mi oznámil, že k dosažení cíle zbývá už jen pár minut.

Dorazili jsme na stanici ZD 555 zvanou Dlahá, protože ji vlastnila Korporace MediMec. Odpoutali se od transportérů a nahlásili dispečinku. Ihned se nás ujal jeden øídící, bylo vidít, že jsme byli netrpiliví øekáváni. Na to, že tahle stanice byla malá, zapadlá a nezajímavá, bylo na ní nezvykle živo. Kotvilo tu asi 11 doprovodných lodí tøídy Cobra, 6 lehkých křižníkù tøídy Neohrožený a dva mateøské křižníky tøídy Diktátor. Všechny lodí byly ze sektoru a já jsem nikteré kapitány nebo èásti posádky znal osobní.

Všichni byli svoláni admirálem a nijak tušili, že já nijak souvisím s tím, proè tu jsou. Na desítky žádostí o otevøení komunikaèního kanálu odpovídal Duke negativní, chtíl jsem aby to byl inkvizitor, který jim to sám sdílí. Ten se bohužel mìl dostavit až za 5 hodin. Dal jsem tedy mužùm dví hodiny rozchod. Vidíl jsem že to může být jejich poslední, ale dùslední jsem je varoval žádný alkohol. Jen dívky a zpív. Všichni ze mì cítili mojí nervozitu a nikteøí ani neodešli a ostatní se vrátili pøesní po uplynutí vycházky. Zrovna v tu dobu, tedy o dví hodiny døív mi Gordon nahlásil, že se otevírá Warp a vstupuje neznámá loí, což potvrdili i z dispečinku stanice. Materializovala se tak blízko, že jí bylo možné rovnou sledovat vizuálními senzory.

Gordon ze sebe vyblekotal nico ve smyslu pane tohle musíte vidít, tak jsme mu dal svolení k aktivování hlavní obrazovky. Na ní jsme pak sledovali s úžasem jak vystupuje z warpu ohromná èerná loí. Byla monumentální, mohli jsme si prohlížet každý její detail, hangáry, laserová postavení, množství mohutných torpédometù stylizovaných do orlích hlav. Fascinovala nás také baterie ohromných díl usazená na høbetu lodí, o kterých jsme si byli jisti, že jednou salvou dokážou roztrhat křižník na kousky. Ta èerná loí byla bohatí zdobená a vypadala jako vznášející se chrám Císaøe - stovky zdobených sloupù, pilíøù, vikýøù, desítky obøích soch. Na jejích bocích byly lebkou zdobená l velká minimální jak moje loí.

Všem bylo jasné, že se nám jako jedním z mála smrtelníkù podaøilo spatøit tajemnou loí Inkvizice. Hlavou mì probíhala myšlenka - A• je Rysus Sardonicus podle Derga jakkoliv ÷isivý, pro tuto mraziví nádhernou neporazitelnou loí nebude žádnou výzvou. Loí se nahlásila jako Kladivo øeisty a ihned aktivovala komunikaèní systémy, které inicializovali videokonference se všemi kapitány, kteøí zde kotvili.

Obrazovka v mé kajutí se rozzáøila a desítky velitelù rùzných šarží dychtiví øekávali obraz z Kladiva øeisty. Asi za 30 sekund napjatého mlèení, se objevil muž. Míl ostré rysy, jeho tváø byla stará a vrásèitá, avšak jen z pùlky. Druhá èást tváøe byla z lesklé kovové masky stylizované do tvaru lebky, která nemíla oko. Celou tu masku pokrýval nijaký symbol obklopený runami. Místo oka v lidské tváøi byl velký øení implantát - ohromný rudý krystal vložený do øeního dùlku. Ústa mìl úzká a pøísná. Pøes hlavu mìl ten èlovík hozenou bílou kapuci, i když mu kryla velkou èást hlavy dalo se odhadnout, že je holohlavý.

Zpod té kutny, mimochodem velmi zdobné a zlatem prošívané, vykukovaly spousty hadíèek, drátù a kabelù, které se sbíhaly do jednoho silného copu vedoucívohedl nikam mimozábír. Popravdí to byl ÷isivý obraz, i když implantáty a umilé konèetiny nebyly v Impériu nic tak výjimeèného, tenhle snad více stroj než èlovík pùsobil ÷isiví. Aèkoliv se jeho ústa ani nepohnula, zaèal ke všem promlouvat nelidský plechový hlas, zøejmi tvoøený nijakým pøístrojem.

Ta bytost se pøedstavila jako Inkvizitor Mollay. Pøi vyslovení toho jména to na videokonferenci doslova zašumílo. O tomto muži kolovalo tolik neuvìitelných legend a fám, že ho snad znali i v tom nejzapadlejším koutí galaxie. Dlouhé roky vedl křižové tažení proti Chaosu, popravil nespoèet kaciøù a mutantù. Na vltšini akademií byl dáván jako vzor lstivosti a vytøíbené váleèné strategie proti všem cizákùm, od Eldarù až po Necrony.

Byl ale také znám jako velmi intolerantní a nesmlouvavý muž, jenž oěisoval plamenem všude tam, kde se objevil jen náznak neěistoty Chaosu. Mnohokrát sloužil po boku slavných hrdinů Impéria jako Inkvizitor Eisenhorn, nebo lovec ěarodijnic Tyrus. Trochu neprávem nedosahoval takové proslulosti jako oni, i když o jeho odvaze a schopnostech nikdo nepochyboval. Vždy preferoval boj zblízka, a• na zemi nebo ve vesmíru, a jeho družinu tvořili ti nejschopnější bojovníci z řad vesmírných mariůáků a dalších elitních jednotek, které si na základi tvrdých a krutých zkoušek sám vybral.

Ěasto je osobní vedl do boje a rozsával smrt ohromným zlatým kladivem. Byl mnohokrát zraněn, například při jedné oěisti planety mu zuřivý khornův démonický pes ukousl ruku, avšak on nepolevoval v boji a díky své neústupnosti motivoval a vyhecovoval vojáky Císaře k takovým výkonům, že nakonec tu bitvu vyhráli navzdory ohromné přesile stoupenců Chaosu.

Nikteří lidi vřili dokonce že zahynul při svém nejslavnějším ěinu - monumentálním boji jeho a malé skupiny tich nejvřimnějších s necronským bohem C'tan. Mollay byl prostě legenda a i pro mē byl ohromným vzorem a hrdinou. Zatímco jsem stále nemohl uvěřit tomu, kdo je na druhé strani komunikačního kanálu. Mollay zasvicoval všechny do toho, co se dje v jedné malé mlhovině nedaleko stanice. Neopomnil naznařit, kdo na tom, co víme, nese zásluhu. Po dlouhé dobi jsem se cítil opravdu hrdý a pomalu jsem si zaěl uvědomovat, co jsem pro Impérium udílal.

Moje nadšení rychle zmrazil Mollay, když se zeptal jestli nevím, kam pak odpluli ty mutanti, co nám ty informace dali, že by nebylo od věci, tento vřed na tvěi lidstva zlikvidovat. Když jsem si vzpomněl, co všechno musel vytrpět Walter Derg nebo Hartusil, uvědomil jsem si, jak nenávistný a zlý je Mollay a mé mininí o něm u mē hodni utrpilo. Díkoval jsem prozřetelnosti, která mē donutila, abych ěást záznamu umazal, a tak zajistil klid mutantům - bývalým bratrům z Adeptus Mechanicus a mechanikům Impéria.

Mollay nám oznámil, že mise tak jak ji povede je vícemēni průzkumná, a že on mutantům nevěří. Pokud to všechno není snůška lži, urřit se bude jednat o informace silně nadsazené. Avšak potkáme-li v té mlhovině nico, ihned to zničeme. Pokud se nám to nepodaří, už tei se formují další křižníky a plavidla, které úkol dotáhnou do konce.

Bohužel vřší flotila než ta naše ve stanici se nedala dát včas dohromady. Poté nám byly promítány Dergovi záznamy o Rysus Sardonicus, které za dobu viznini získal. Z nich jsme se dovidili, že Morbid byl technický mág, ale bohužel průměrný až podprůměrný organizátor. Rysus Sardonicus byl stavin dosti chaotický.

Torpédometry byly pēipraveny a vyzbrojeny, a také hlavní raketové silo bylo osazeno Nástroji zkázy. Mimické systémy byli v posledním stádiu zkoušek. Stejně tak pohonná jednotka byla ve finálních fazi výstavby. Avšak štíty lodí ješti nebižely ani na 30%. Hangáry kvůli váznoucím dodávkám letounů zůstávaly z velké ěásti prázdné. Vřšina baterií laserů nebyla osazena, stejně tak jako velká ěást obranných viží. Nejdůležitější však bylo, že ješti zůstávalo nedokončené to extēmní odolné pancēování lodí.

Chybily boēní kryty lodí. Souēástí Dergova záznamu byl také plán, jak loi zniřit. Díky chybějícím pásům pancíře lodí byly nechráněny i hangáry a zbrojnice lodí, za jejímiž stinami se skrývalo raketové silo. Derg vřil, že dobře mířenými zásahy by se dalo prorazit skrze bok i silný pancíř sila a inicializovat explozi, která by poškodila Asimilátor a ten by dozajista zapōiēnil zkázu Rysus Sardonicus. Mollay a i bratři z Adeptus Mechanicus, kteři tento plán posuzovali, souhlasili z Dergem a bylo jim jasné, že se to musí vykonat rychle než práce na té prokleté lodi pokroēí a pancēování bude dokončeno.

Mollayova loď také dopravila melta-torpéda, která měla naši misi ulehčit. Bohužel jich nebylo dost na kompletní přezbrojení všech lodí a na mojí loď připadla jen dvě. Navíc podle Derga nám hrála do karet mlhovina, s jejíž pomocí se dostaneme dostatečně blízko lodí a navíc Morbid nebude moci použít to tajemné a smrtelně přesné psyonické řízení torpéd.

Následovalo přezbrojení a vyřešení organizačních věcí, kde si Gross vyslechl, že mu budu velet. Nesl to opit nelibě, což prozrazoval jeho kyselý výraz. Ale ještě víc ho naštvalo, že nebude uspokojena jeho touha po slávě. Mollay nám sdělil, že naše mise zůstane navždy utajena bez ohledu na výsledek. Protože jestli v té mlhovině opravdu něco je, mělo by důsledky na blaho Impéria. Kdyby se obyčejní obyvatelé doviděli, že přímo kousek od jejich domů chaosáci budují bitevní lodě, otřásla by to jejich vírou v Říši i Císarě.

Naopak různá kultistická hnutí by to motivovalo ke vzpourám a dalším nebezpečným aktivitám. Teď bylo na čase zpravit posádky o tom, co se děje. Mollay nám doporučoval neříkat úplně vše, ale já jsem svým mužům nic neskrýval, ať nás Mollay stále ujišťoval, že v mlhovině nic nenajdeme, že jde o pohádky zfetovaných mutantů. Stále více jsem nabýval dojmu, že to bude dosti nebezpečná mise, neokou-li přímo sebevražedná.

Neuplynulo ani 10 hodin od zakotvení mé Cobry, a opit jsem se vydal na cestu, ale teď už jako součást mocné flotily. Když jsme vstupovali do warpu, Gordon mi nahlásil, že senzory hlásí jednu loď navíc. Velmi malý objekt velikosti obchodního člunu, avšak ihned zmizel z obrazovky, takže se mohl jednat spíše o nějaký šum, nebo odraz.

Vystoupili jsme z warpu nedaleko okraje mlhoviny, která byla vesměs červená a plná různých zhuštinin plynů a malých meteoritů. Nic neobvyklého snad kromě toho, že po vstoupení do ní ihned začaly být senzory silně rušeny a za chvíli byly absolutně nepoužitelné. Nezbývalo nám než používat kamery a čekat na vizuální kontakt. Obranné věže či kdokoliv, kdo se dívá průzory z lodí a uvidí něco neobvyklého, má to ihned hlásit. Bez senzorů jsem si připadal jako slepý a stoupala ve mně nervozita.

Vyhlásil jsem stav nebezpečí, štíty byli na maximum většina mužů v bojových pozicích. Ti, kteří zrovna nenabíjeli torpédometry nebo neseděli ve stělnách, napjati civilí do vzduchoprázdna vesmíru zbarveného do krvavě rudé. Mollay rozdal rozkazy. Jeho loď Kladio očístí zaujme pozici v čele sestavy, Diktátorka zůstanou trochu pozadu, připraví stíhače a bombardéry, křižníky třídy Neohrožený se rozmístí na křídla formace.

Já dostal na povel doprovodné lodě, a měl jim udílet rozkazy - naší prioritou, jako vždy v takovýchto misích, bylo chránit větší lodě. Rozdělil jsme, proto deset Cober do skupin 5, 3 a 3. Největší skupina, v které jsem byl i já vytvořila sestavu ve tvaru V a oklopila loď inkvizitora. Zbylé lodě podobně obklopili Neohrožené na křídlech. Nikolik hodin jsme se pomalu sunuli mlhovinou k místu, které Derg označil jako možnou oblast, kde se nachází anomálie. Mlhovina houstla a houstla. Dohlednost se snižovala na kilometry. Zbývalo dvacet minut k cíli...

„Doprdele, u Císarě, je to tady, je to tady“ začali všichni muži oávat do mikrofonů. Ze všech lodí se ozývala podobně vydišená hlášení. Jako po úderu bleskem vyskočil jsem z kapitánského křesla a chytil se panelu. „Gordne obraz maximální zvitšení“ Kousek od naší formace se šinula velká, opravdu velká loď. Ty údaje, co o ní poslal Derg byly naprosto přesné, ale nemohly nás připravit na šok z živého setkání s ní.

To monstrum bylo tak ohromné, že navzdory tomu, že se pøedek lodi se k nám pomalu valil, zbytek zůstával stále skryt mlhovinou. Vypadalo to jako ohromná hranatá larva. Tvarem nepøipomínala žádnou známou loď. Pøi detailním prohlédnutí bylo vidít, že každý kousek lodi je vytvoøen s dokonalou umìleckou precizností. Ve zdobnosti pøekonávala loď Inkvizitora. Každá hlaveò, každé patro èi brána hangáru i obyèejný plát pancíøe. To vše bylo podle nijakého podivného systému pokryto runami a formované do různých tvarù a obohacené o různé sochy a výjevy - vyèuhující hlavy, drápy natahující se po obìti a podobní.

Plastická realita tich vící byla, tak dokonalá, že to nemohlo být stvoøeno øemeslníky žádné z civilizací. Bylo jasné, že jde o produkt pekelných kováren v Oku teroru. Sloh a kultura Impéria mily vyvolávat bázeò a úctu pøesní podle toho byly staviny a zdobeny i lodí. Ale to, co jsme vidili teï, bylo vyloženým manifestem morbidity, šílenství a zvrhlosti. Všechno to umocòovala všudypøítomná plíseò na trupu lodi a sliz, který vytékal z bezpoètu rour. Všechno to nepøeborné množství nesourodých prvkù doslova splácanych dohromady však tvoøilo funkèní, živi vypadající celek. Celá ta loď byla oslavou nezmírné moci Chaosu. Na vteøiny trvající snad roky jsme strnuli, všichni, celá flotila a pomalu jsme se blížili k tomu monstru. Cítíl jsem jak mi nabíhá husí kùže, z toho pohledu. Za Rysus Sardonicus se zaèala zjevovat Anomálie, vypadala jako trhlina v prostoru - celá absolutní èerná a uvnitø ní se komíhal malý nazelenalí vír. Všude okolo ní poletovali kòizníky chaosu. Bylo jich desítky, velké malé. Ale jedno mily společné, byly neskuteènì ponièené a vypadalo to jako by je napadlo nijaké gigantické zvíøe, z níkterých zbyly jen kusy.

Jiné lodí, větší než Diktátøi, mily trupy zohýbané a pøekroucené jako by to byli kusy hadrù. Žádný s kòizníkù nejevil známky aktivity, bylo jasné, že po tom, co otroci vedení Dergem a Hartusilem uprchli, nechtíl Morbid nechat svoje nedodílaná díla bez ochrany. Pøesto, že warpový tunel byl téměř zhroutený a znajíc rizika, nechal postupnì vstoupit do anomálie snad celou svoji flotilu, která v ní našla svojí záhubu.

Teï ale rozhodnì nebyl èas pøemýšlet o Morbidovi fanatizmu, byl èas skoncovat s ním i s tím zlem, co stvoøil. Na jedné z obrazovek panelu se objevila tváøe Mollaye a k mému údivu nejevila žádné známky emocí. „Hlavní svaz rychlost 25, podpora diktátøù maximální rychlost následovat náš kurz, zajistit leteckou a palebnou podporu, mìte na obranné systémy. Levé kòidlo kòizníkù, palte na obrané systémy. Pravé kòidlo kòizníkù vykonejte obchvat a zaútoète na slabá místa z pravé strany. Využijme výhody pøekvapení, Císaø nás sleduje, musíme zvítizit.“

Teï bylo podle postupu velení èas pro mì „Všem doprovodným lodím, palte podle uvážení na nepøátelskou loď, avšak objeví-li se bombardéry nebo torpéda, zamìøte se na ni, jsou naším hlavním cílem. Chraòte kòizníky, vitší rozestupy, co nejvíce manévrujte „Pane Savoji, následujte s odstupem 5 Kladivo oèisty.“ „Dostojsky najdíte ten slabý bod, jak jsem vám ho ukázal pøi briefingu a zamìøte ho bateriemi“ „Rozkaz, pane“

Ubíhly snad ètyøi vteøiny, kdy se celá flotila jako dobøe promazaný stroj vrhla na Rysus Sardonicus. Dostojsky mi nahlásil, že bod je zamìøen. „Palte“ Cobra se otòasla a byl slyšet charakteristický burácivý zvuk, který doprovázel každý výstøel raketové baterie. Rychle jsem pohlédl na monitory a zjistil jsem, že i ostatní lodí zaujali palebné pozice a rychle vypálily. Prostor kolem nás zaplnily trasírky z raketových baterií a paprsky z laseru. Bohužel navzdory zdánlivé neèinnosti Rysus Sardonicus byly jeho štíty nahozeny.

Bylo jasné, že zase tak velkou výhodu pøekvapení jsme nemili. Byl to neuvìitelný pohled, když jsme vidili, jak naše støely se spalují v neviditelné stíni a výboje z laserù jsou pohlcovány ohromnou energií. Rysus Sardonicus zůstával bez škrábnutí. „U Císaøe, palte znova a znova!“ Náhle prostor kolem nás osvítil ohromný záblesk. Lekl jsem se a rychle jsem pátral v zábirech z kamer po původu toho oslepujícího svítla.

Bylo to Kladivo oèištiní, jenž vypálilo ze svých ohromných děl na høbeti. K našemu údivu i tato salva byla zachycena štíty chaosáckého bitevníku. Jako odpoví na naši palbu začaly prostor kolem nás proøezávat táhlé zelené paprsky z desítek pozic na Rysus Sardonicus. Byly to proudy energie. „Savoji, vyhýbejte se tím paprskùm. Dostojsky palte znovu" Loì se opít otøásla a naše støely byli opít zachyceny štítem Rysus Sardonicus stejnì jako salvy z ostatních lodí. „Pane ty paprsky na nás nemíøí" ozval se Savoj. Opravdu, vidili jsme, jak vítšina paprskù smìøovala nikam za nás na Diktátory, nebo na kòžníky na pravé stranì. Kladivo oèištiní a my s ním jsme se dostali nikam do zadní sféry Rysus Sardonicus.

Vidili jsme jeho ohromné pohonné jednotky. Mnoho rour o průøezu mé lodi se spojovalo v ohromný celek, který tvoøil podivný nepopsatelný mnohostin. Podobných, ale o dost menších útvarù jsme si všiml i na jiných èástech lodi - šlo zøejmì o manévrovací trysky. Teì jsme se ale potøebovali dostat znovu do vhodné palebné pozice. To samé si urèiti myslel i Mollay, protože jeho loì provedla dosti ostrý souvrat a obrat.

Savoj mìl plné ruce práce, abychom zůstali s Kladivem oèisty ve formaci. Manévr zvládl výbornì, podobnì i ostatní doprovodné lodì až na jednu. Nemohl jsem pochopit, co se stalo. Možná mìla poškozené øízení nijakým zásahem, ale pøi souvratu vylétla Cobra s formace a zmizela pøímo v zelené kouli energie, která se tvoøila za Rysus Sardonicus a byla produktem jeho pohonných jednotek. Cobra vzplanula jako zápalka. Byla první ztrátou naší flotily.

Ostatní lodì se držely všiml jsme si, že pravé kòídlo Neohrožených zahazuje další salvu a pomalu dokonèuje obchvat chaosácké lodì. Levé kòídlo Neohrožených zrovna míøilo na jednu z vítších baterií laserù, jejíž zelené paprsky byly nyní nejjasnìjší. Diktátory vyslali první vlny stíhaèù a bombardérù. Jako odpoví na ni otevøela se ústí ohromných hangarù na Rysus Sardonicus a z ní začala vylétat mraèna stíhaèù, bombardérù a útoèných èlunù.

Obèas nijaká salva z našich lodí pronikla skrz energetický štít a zakousla se do pancíøe lodi, avšak nezpůsobila žádné vítší škody, avšak bylo to pro nás důležité znamení, že ty nezdolné štíty pøeci jen polevují. K našemu údivu Rysus Sardonicus začal velmi obratnì manévrovat. Doslova nevídaným způsobem u tak ohromné lodi pøedvádil rychlý úhyb z pøechodem do vertikály. A naše snaha zasáhnout jeho slabé místo byla nyní ještì obtížnìjší. Boj se stával neskuteènì nepøehledným.

Naší prioritou se staly letouny a výsadkové èluny chaosákù, které se dostávaly do nebezpeènè blízkosti Kladiva oèisty. Podobné starosti mìli i doprovodné lodì ostatních skupin. Chaosácký svaz se totiž rozdílil do mnoha skupin, které napadali každou loì nebo letoun naší flotily. Všude zuøily nelítostné souboje našich letounù s nepøítelem. Ten se snažil hlavní zachytávat sestøelovat naše bombardéry.

Savojovi jsem nakázal odpoutat se od formace a pøímo napadnout jednu Morbidovu letku, která se dostala moc blízko. Vlétli jsme pøímo mezi ni. Obranné viže pálily salvu za salvou a trhaly nepøátelské bombardéry a stíhaèe. Raketové baterie, pøebité na šrapnelové støely, rozsávaly zkázu mezi Chaosáky. Ti vidili, že ke kòžníku inkvizice nedoletí a vrhli se na nás. Bylo jich však už málo, aby byli velkou hrozbou, ale pøesto se naše loì otøásla nikolika výbuchy.

„Štíty drží, 70% obnovujeme je." „Škody?" „Poškozena jedna pøepážka a spojovací chodba v sektoru C, vše uzavøeno." Když do nás hlas Dextra, ozáøil vesmír další bílý záblesk, který narušil monotonii táhlých zelených paprskù, které snad bez ustání naplòovaly prostor kolem nás. Byla to další mohutná salva z hlavních zbraní Kladiva oèisty. Vítšina z ní byla pohlcena, ale

s mocnými výboji zmizel i štít Rysus Sardonicus. Myslel jsem, že vítězství je na naší straně, ale tím, jak jsem byl zabrán obranou Kladiva, nevšiml jsem si že palba z Morbidovy lodi, která byla z velké části zaměřena na ostatní lodě si vybírala krutou daň.

Křižníky levého křídla jeví už značné známky poškození. Všechny jejich doprovodných lodí už byly vyřazeny úplně. I jeden Diktátor byl velmi těžce poškozen, avšak stále nás podporoval dalšími vlnami stíhačů a palbou ze svých zbraní, byť již velmi sporadicky. Pravé křídlo Neohrožených si vedlo velmi dobře. Jeho střelba začala ničit obranné a útočné systémy Rysus Sardonicus, avšak stále se jim nedařilo zasáhnout zranitelné místo lodi. Zdálo se tak titěrné a vše bylo ztíženo zdatným manévrováním chaosácké lodi, jenž se od nás odpoutávala, aby při rychlém manévru vletla zase mezi nás a zasypala nás palbou. Do smrtelného tance vstoupil další hráč, křižník chaosu třídy Krveprolití.

Určitě se jednalo o ten, co sloužil jako viznice pro zajatce. S rychlostí blesku se vyřítl z mlhoviny a svojí palbou se snažil dodlat těžce poškozeného Diktátora, částečně napadal i toho druhého, který zatím vypadal skoro bez škrábnutí a mocně nás podporoval. Levé křídlo Neohrožených, buď s příkazu Mollaye nebo z vlastní iniciativy, správně vyhodnotilo situaci a letělo podpořit Diktátory.

Navzdory přesile si chaosácký křižník vedl velmi dobře a úplně vyřadil Diktátora. Bylo vidět množství výbuchů a Diktátor se roztrhl na mnoho malých kousků. Chaosácký kapitán Krveprolití ale buďto přecenil svoje schopnosti, nebo byl smířen se smrtí, protože se nepokoušel stáhnout, ale za palby svých zbraní kolmo prolétl formací Neohrožených. Těžil z toho, že tyto jinak lehké křižníky byly díky svým poškozením již dosti neobratné. Ale i tak stála proti nimu přesila. Jeho loď byla postupně ničena daň a další salvou.

Tento souboj jsem pozoroval jen letmo, všechnu svojí činnost jsem soustředil, do manévrování a ničení nepřátelských stíhačů a hlavně bombardérů. Jejich letky jsme dosti decimovali, a úspěch jejich náletů byl mizivý. Avšak přišli jsme o čtyři další Kobry. Dvě z pravého křídla a dvě přímo z mojí letky. Nepřátelských letounů ubývalo, stejně tak i našich. Narozdíl od Imperiálních letců neznali snad Chaosáci meze poškození, které by je donutily vrátit se na mateřskou loď. Jejich fanatismus byl absolutní, nikdy neustoupili a pokud byl jejich osud zpečetěn, snažili se nepřátele taranovat. Nikolik stíhačů se rozbilo i o naše štíty, avšak ty jako zázrakem drželi.

Pak nás ale štěstí opustilo. Hlavní hrozba v podobě Rysus Sardonicus se po zničení jednoho Diktátora částečně přesunula na nás. Většina paprsků se opírala do štítů Kladiva oěisty. A pak to přišlo, ohromná rána kolem nás na můstku sršeli proudy jisker muži ovali bolestí, jak je probíjely elektrické výboje, které do nich proudily skrze implantáty, kterými byli spojeni se systémy lodi. Celá moje Cobra byla doslova vyhozena s formace.

Bylo mi jasné, co se stalo - museli jsme být zasaženi velkou salvou z Rysus Sardonicus. „Škody, škody?“ oval jsem a doufal, že mi nikdo odpoví. „Zbraňové systémy v pořádku, štíty vyřazeny, generátory štítů zničeny, stěliště v zadní a levé sféře zničena, podpora života v třetině lodi nefunkční, zbylé systémy funkční, provedeny uzávěry kritických oblastí, celkové poškození: střední až vážné!“

Rychle jsem se rozhlédl po můstku. Většina systémů bižela, otěsení muži se pomalu zvedali zpět do operačních křesel. „Savoji rychle dožehťte formaci“ Viděl jsem, jak v tom pekelném roji se nám Kladivo oěisty ztrácí z dosahu. „Savoji dožehťte formaci, motory plný...“ „Kapitáne je mrtvý“ oznamoval mi smutný a ztrápený hlas Yorka. Odpoutal jsem pohled od hlavní obrazovky a uvidil Savoje zhrouceného ve svém křesle. Z úst, nosu i očí se mu valila krev. Usmažili jej jeho vlastní implantáty.

Pøekvapilo mne, jak jsem bez emocí a klidný, asi za to mohl výcvik Impéria, který nás tvrdí připravoval na tyto situace. Chladnokrevně jsme odstrãil tãlo Savoje z koesla sedl si místo něj a pøipojil se pøes port na systémy øízení lodi. Na moment jsme se pomodlil k Císãøi a doufal, že až se konektor dotkne vstupu, tak mi to taky neupeãe, ale nestalo se tak vše bylo naštãití funkèní. „Všichni v pořádku?“ „Nic vážného, pane“ odpovídl York, jenž mìl kurz první pomoci a zodpovídal za stav na můstku v tichto otázkách.

Rychle jsem pøepojil velitelské systémy k sobì a ujal se øízení lodi. Zaèal jsem stíhat svojí formaci. V ten okamžik se ozval, hlas inkvizitora Mollaye. Stále byl tak neuvìitelnì klidný. „Pravé kòidlo nekøižujte pøíi nepøátelské lodi, opakujì, pravé kòidlo nekøižujte pøíi nepøátelské lodi“ To byla víc, jež jsme se všichni po celou dobu souboje snažili vyhnout. V pøíi byli totiž uloženy všechny torpédometry Rysus Sardonicus. Ale už bylo pozdì, Neohrožení a jejich doprovod se ocitl pøímo pøed chaosáckou lodí a ta oèividnì èekala na tuto pøíležitost - okamžitì vypustila torpéda. Bylo to ohromné hejno, neuvìitelného množství. Ta palebná síla se nedala s nìm srovnávat. Neohrožení nemìli èas se vyhnout a vlétli pøímo do toho roje.

Byli bez šance, celá jejich formace se zmìnìla v ohromnou zmi• výbuchù. Všemi z nás to otãaslo, tak ohromné ztráty. A na co? Na Rysus sardonicus byla viditelná nijaká poškození, ale pokračoval dál v boji s nezmi•nou silou. „Kurva, musíme pryè..“ øíkal jsem si. Byl jsem v ohromné pokušení opustit boj, ale nakonec jsem to neudìlal. Narozdíl od tãí tížce poškozených kòižníkù Neohrožených, kteøí se odpoutaly z boje, a dvou doprovodných lodí, které ještì zbyly ve formaci s Kladivem oèisty. Mezi tìmi lodìmi byla i Cobra toho sráèe Grosse, nepoškozena rychle mizela v mlhovinì. „Za Císãøe, za Impérium, bojujte dál vy psi, bojujte dál!“ Mollay øval do mikrofonu a jeho klid byl pryè. Ale ti, co prchali, ho ignorovali.

Rychle jsem se rozhlédl po bojišti. Zùstal jsem já, Diktátor a Kladivo oèisty, které zatímco se moje Cobra otãepávala ze tížkého zásahu, bylo mnohokrát poškozeno tãmiø na všech systémech. Navzdory tomu všemu nezlomný Mollay znovu sledem obratù nasmìroval loi na další útok a já ho následoval. Pøikázal jsem nabít melta-torpéda, která byla jediná, co nám zbyla. Ostatní vypálil Dostojsky pomìrnì naslepo, pøi každé pøíležitosti, kdy jsme mìli jen nepatrnou možnost zasáhnout slabinu nepøítele. Rysus Sardonicus se zatím snažil dostat pøed svoje zabijácké torpédometry osamilého Diktátora, ale jeho kapitán nebyl žádný zelenáè, s pomìrnì pomalou a neobratnou lodí rychle manévroval a úspišni se pøídi chaosácké lodi vyhýbal.

Pak pøišlo to, co zákonitì muselo pøijít, Kladivo oèisty nemohlo stále snáset palbu nepøítele a jeho trup se zaèal trhat a celý se zaèal halit do plamenù. Pøesto stále smìøoval k cíli. Následoval mohutný záblesk, loi opit vypálila z gigantických kanonù. Byl to však výstøel poslední, protože pak se Kladivo oèisty rozpadlo na desítky, hoøících èásti, které dál smìøovaly k nepøíteli. Avšak jeho poslední salva byl snad požehnána samotným Císãøem. Mollayovi se podaøilo zasáhnout pøímo kritický bod Morbidovy lodi. Z Rysus Sardonicus se odtrhl ohromný kus, vitší než kòižník Neohrožený.

Rychle jsem pøikázal vypálit melta torpéda do prùrvy a zaèal jsem se odpoutávat od Chaosácké lodi, ke které jsme se nebezpeènì pøiblížil. Zbylý Diktátor do vzniklé trhliny v nepøíteli také zaèal smìøovat palbu, avšak stále manévrující Rysus Sardonicus mu to velmi znesnadòoval. On do dokáže, znièí ho a moje torpéda to jistì. Utišoval jsem se a opit jsem pocítil nadìji, že to nejen pøežiji, ale také splním úkol. Náhle však støelba z diktátora ustala. „K èertu, co to má znamenat, vždy• není poškozený“ Rychle jsem si pøiblížil detail lodi. Opravdu nebyla nijak významnì poškozena avšak do jejího trupu byl zakousnut nespoèet, chaosáckých výsadkových transportérù. Boj muže proti muži na ní už musel dlouho zuøit, jen já jsem si toho nevšiml. Kapitán asi zrovna bojuje o svůj můstek a prohrává. V tich pár sekundách, kdy jsem se vzpamatoval ze šoku, dorazila moje torpéda k cíli. „Pane zásah, zásah!“ rychle jsem se zase soustøedil na nepøítele. Èekal jsem, jak uvidím zkázu toho zla. Jak se roztrhá na tisíc kusù, ale nic se nestalo...Nechtil jsem vìřit vlastním oèím... Po chvíli výbuch pøišel, ale z úplnì jiné strany. Poslední můj spojenec se rozlétl na tisíc kusù a prostor kolem něj zaèal být nestabilní. Propadával se do warpu...

To byli jasné příznaky zhroucení warpového pohonu. Kapitán volil sebeustrukci, než aby jeho loď připadla nepříteli. „U Císaře, mám ještě čas uprchnout.... má cenu bojovat?“ Musím se rozhodnout rychle, protože bylo vidět, že pochroumané, ale stále smrtící systémy nepřítelů se na mne zaměřují. „Doprdele, je to přece jen loď musí se dát zničit!“ Rychle jsem pohlédl na Rysuse. I to monstrum jevílo známky poškození. Levá strana páčila při posledním nájezdu jen sporadicky. Původní rychlost a mršnost byla taky ta tam. „Snad Derg nelhal, teď už to musí být jen pár metrů od stín raketového síla.“ Obrátil jsem svojí loď, baterií zbraní Dostojky sice stále páčila na průrvu, ale viděl, že to nemůže stačit. „Bylo mi ctí sloužit s posádkou jako vy.“ Náhle jsem viděl, co musím udílat a po těch slovech to bylo jasné i mým mužům. Za plné rychlosti jsem se blížil k průrvě, k raketovému sílu. To, že moje teorie o tom, že proražení síla je na dosah, je správná, se mi potvrdilo.

Raketové sílo se začalo otevírat, bylo jasné, že má vypustit svůj zákazonosný obsah, aby neohrozil loď. Kolem naší lodě létaly paprsky zelených laserů. Obě se loď otáčila při nárazu, nikdy ulétl celý kus Cobry. Muži mi hlásili další a další poškození. V duchu jsem se divil, že ještě žijeme. Mústek se začal bortit, a mi přes implantáty připojené k systémům projížděla celá těla strašlivá palčivá bolest. Nico takového musel cítit při svých posledních vteřinách života i Savoj. Avšak vydržel jsem to a držel loď v kurzu. S posledních sil jsem vykřikl: „Ve jménu Císaře!“ Ostatní důstojníci na můstku to zopakovali, stejně tak jako zbytek žijící posádky na lodi, což jsem slyšel z intercomu. Trup Rysus Sardonicus byl už v podstatě všude kolem nás. Ohromnou rychlostí jsme do něj vlétli. Já omdlévající bolestí jsem viděl na zlomek vteřiny jeho vnitřek - poničené hangáry a další místnosti, ve vzduchu se vznášející nespočet trosek i těl morových marióáků. Pak jen bolest, která projela celým mým tělem. Všude je tma.... klid, mír. Je konec.

Stranou toho všeho boje, zabíjení a ničení zůstává v klidu bez pohybu malá loď podle svého vzhledu bezesporu o imperiální, ale těžko byste hledali o ní záznamy. I její technický popis není znám žádnému řadovému či vyššímu důstojníkovi. Používá ty nejdokonalejší systémy krytí a senzorů, které kdy bratři z Adeptus Mechanicus vyvinuli. O její existenci vidí, a nebo se spíší o ní domnívají, jen ti nejvyšší funkcionáři z řad admirality.

V její pilotní kabině sedí tři muži. Dva mají zbroj podobnou hvězdným marióákům, avšak svým tvarem působí mnohem lehčím a vznešenějším dojmem. Zlato-černé zbarvení tohoto pozoruhodného brnění nepřísluší žádné ze známých Kapitul, stejně tak ani značení o jejich původu nenapoví. Třetí muž sedí ve zvýšeném křesle, je celý zahalen v mohutné červené kápe. Nervózní poklepává prsty levé ruky o opírku. Na prsteníku se mu třpytí ohromný zlatý prsten nesoucí jasně rozeznatelnou ikonu. Je to znak Illuminátů. Dva zbylí muži bedlivě sledují svítelný válec umístěný ve středu kabiny. Ten válec se dělí na menší válce a ty se dělí na další válečky. V každém z nich probíhá nějaký výjev, nebo tok dat. Jeden z těch marióáků hlásí: "Právi do narušeného trupu vplula maximální rychlostí Cobra" Vteřinu, dvě se nic nedíje, pak některé holografické válečky začnou vykazovat nadkritické hodnoty.

Svítelný sloup blikne a ukazuje už jen jeden obraz - Rysus Sardonicus, ten se začne otáčet oetizcem výbuchu, nejdříve kilometry dlouhé plameny spojené s explozemi vyšlehují z trhliny v trupu a z raketového síla. Jsou následovány stovkami malých výbuchů a ohnů po celé lodi. Trup se v místě síla roztrhává. Chaosácká posádka zřejmě nevzdává svůj prohraný boj, protože na některých místech plameny uhasínají. Pak, ale přichází zelený záblesk tak silný, že všichni tři pozorovatelé odvracejí oči od holografické projekce. Ve vteřině je Rysus Sardonicus, všechny vraky okolo něj i anomálie spolknuta warpovou červí dírou. Marióák si rychle sedá k nějakým dalším přístrojům, po chvíli hlásí: „Loď i anomálie s absolutní jistotou zničena nově vzniklou červí dírou. Ta je stabilní a její růst je ukončen.“ Muž v kápi si zhluboka oddychne a pokyne rukou. Jeho gesto je úplně jasné. Loď se otočí a odplouvá. Klidným hlasem, s náznakem radosti říká: "Císař bude potěšen že ta loď byla zničena, podle toho, co jsme viděli byla opravdu mocná, kdyby fungovaly její maskovací systémy. Mohla by ohrozit při vhodné strategii samu existenci Impéria. Avšak i bez nich by byla vážnou hrozbou." Marióáci s kamenným výrazem v tváři přikývli „Teď musíme jen doufat, že Morbid byl opravdu tak sobecký a nikomu dalšímu neprozrazoval ukradené technologie, nebo vlastní řábelské vynálezy. Vířme, že takovému bitevníku a žádné podobnému nebudeme muset nikdy čelit. Jinak k těm lodím, co uprchly - označete je za kacíorské, a nechte je zlikvidovat. Nepotřebujeme svědky toho, co se tu stalo a vlastně ani Impérium nepotřebuje zbabělce. Co se týče těch ostatních z flotily, vymažte záznamy o lodích i o posádkách - jména, hodnosti, profily. Prostě všechno.. Ode dneška pro Impérium nikdy neexistovali."

„Rozkaz, pane" odpověděl jeden z mariááků. Kápi toho Ilumináte se zavlnila, jako kdyby kroutil hlavou. „Opravdu to byl dnes famózní výkon té první vlny, ani já jako největší optimista z Iluminátů jsem ani ve snu nedoufal, že takhle uspíjí. Neuvěřitelné.... a jak se jmenoval ten statečný kapitán té Cobry?" „Dante Herz, pane" „Hmm ... a ta loř?" „Císařova pýcha" „Opravdu pøiléhavý název..."